

ἀποδοθῇ ὁ νῆος τῶν οὐνείρων καὶ τῶν παλμῶν
τῆς Ἑλλ. φυλῆς.

✱

Ὁ Εὐρωπαϊκὸς πόλεμος ὑπῆρξε καταπέλτης
διὰ τοὺς ἡγεμόνας. Ἐξ ὁρόνοι ἐστερήθησαν τοὺς
Κυρίους των, Ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας καὶ
ὁ Σουλτάνος ἀπέθικαν. Ὁ Πάπρος ἐτουρεκίσθη.
Οἱ βασιλεῖς τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Βουλγαρίας
παρηγήθησαν. Ὁ Κάιζερ τοὺς ἠκολούθησε καὶ
μαζὴ τοῦ ὁ νέος αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας καὶ οἱ
βασιλεῖς τῆς Σαξωνίας καὶ Βυτεμβέργης, ἐν ὁ βα-
σιλεὺς τῆς Βυαρίας ἐδραπέτευσε. Ἄν οἱ στρα-
τοὶ ἐδοκιμάσθησαν εἰς τὸ ἐξολοθρευτικὸν πῦρ,
οἱ λαοὶ μὲ τὴν δύναμιν τῆς σκέψεως κατώρθωσαν
νὰ μεταβάλουν συστήματα πολιτικά; νὰ ἀπελευ-
θερώσουν λαοὺς, νὰ σκορπίσουν τὸ φῶς τῆς ἐλευ-
θερίας, νὰ ἰσορροπήσουν τὴν πλάστιγγα τῆς δι-
καισύνης. Ἡ φωνὴ των ὑπῆρξεν ἀληθὴς ὁμο-
δροντία κατὰ τῆς ἰσχύος τῶν κυβερνώντων προ-
σώπων, τὰ ὁποῖα ἤλκυον ὁ πόθος τῆς καταδου-
ναστεύσεως καὶ ἡ μεγαλομανία. Θριαμβεύουν
τὰ λαϊκὰ δικαίωματα, ἡ ἐλευθέρια βούλησις τῶν
ἐθνότητων θὰ κυριαρχήσῃ.

✱

Διὰ τὰς Ἀθήνας; τὸ συγκινητικώτερον γέγο-
νός τοῦ μηνός καὶ ἀπὸ αὐτὰς ἀκόμη τὰς διαπρα-
γματεύσεις τῆς εἰρήνης, ὑπῆρξεν ἡ γρίππη.
Αὕτη ἐκυριάρχησεν εἰς τὰς στήλας τῶν ἐφημερί-
δων, εἰς τὰς αἰθούσας, παντοῦ, μολονότι ἡ πονη-
ρά, ἡ ὑπουλος καὶ αἰφνιδικαστικὴ αὕτη παληο-
γρηα—ἐγεννήθη εἰς τὰ 1580—ἐφάνη κάπως εὐ-
μενῆς εἰς τὴν πόλιν μας, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ
ὄργια τῆς εἰς ἄλλας πόλεις. Ἄλλ' αὐτὸ δὲν ἡμ-
πόδισε νὰ καταληφθῶν ἀπὸ πανικὸν τὸ Ἱατρο-
συνέδριον, οἱ ἐπιβάται τῶν τράμ, οἱ θεαταὶ τῶν
κινηματογράφων. Ὅλοι οἱ κάτοικοι ἐμύριζαν
κάμφορα, τὰ σπίτικα φανικόν. Ἡ βενζόνη, ἡ εὐ-
καλυπτόλη, ἡ μινθόλη, ἡ θυμόλη καὶ διάφορα
εἰς ὅλη φαρμακευτικὰ εἶδη, κατηγαλῶθησαν ἀ-
φθόνως. Αἱ ρίνες τῶν γενναίων συμπολιτῶν ἐ-
σταζαν ἀπὸ τὰς ἐπαλείψεις τῆς βαζελίνης καὶ
μόνον τὰ ντεκολτὲ τῶν κυριῶν ἡρωϊκῶς ἀντέ-
στησαν εἰς τὰς ἐπελάσεις τοῦ βορρά. Κάποιος
μάλιστα πανικόβλητος, τρέμων μὴ εἰσπνεύσῃ
τὰ ἐκ πταρνίσματος ἢ βηχὸς αἰωρούμενα μικρο-
βιοῦχα σταγονίδια, μ' ἐβεδαίωσεν ὅτι δὲν ἤρ-
κέσθη εἰς γαργαρισμοὺς μὲ ὀξυγονοῦχον ὕδωρ,
ἐντριβὰς μὲ οἰνόπνευμα, τοῦ ὁποίου καὶ ἐσω-
τερικῶς ἔκαμνεν ἀφθονον χρῆσιν, ἀλλ' ἀπέ-
φευγε νὰ χαιρετίσῃ καὶ τὸν φίλον του ἐφο-
πλιστὴν κ. Σαλιάρη καὶ ἐπήγγαινε πάντοτε μὲ
τὸν κ. Ψιμούλην, ἐμπορον...πανικῶν, πρὸ ὀλί-
γον δὲ νὰ λιποθυμήσῃ μόλις ἀντίκρουσε τὸν κ.
Γρυπάρη. Κατὰ τῆς γριπποφοβίας ἐπῆλθεν ἐν
ἀντιδραστικόν, ὁ συμπτύμενος, τὸ ὑστατον αὐτὸ
καταφύγιον τῶν ἀπληγισμένων δουλικῶν, τῶν
ἐρωτικῶν ναυαγίων τῆς ἐγκαταλείψεως. Ἐνομι-

σθη ὡς ἡ πανάκεια τῆς ἐπιδημίας. Καὶ ὀφεί-
λονται χάριτες εἰς τὸν ἀγνωστον ἕως τῶρα Βιεν-
νικὸν Ἱατρὸν Λάιτνερ, ὅστις συνέστησε τὰς ἐνέ-
σεις ὀδραργύρου. Ὁ φόβος κατηνύσθη καὶ ἡ ἀνα-
κάλυψις ὑπῆρξε ἀφορμὴ ὅχι μόνον ἐτοιμοθάνη-
τοι νὰ σωθῶν, ἀλλὰ καὶ ὕγιειν νὰ ἀναθαρρήσουν
καὶ μόνον οἱ ἱατροὶ διαφωνήσαντες κατεσπάρ-
ξαν ἀλλήλους διὰ διατριβῶν, εἰς βάρος πάντοτε
τῶν ἀτυχῶν πελατῶν των.

✱

Καὶ μία φιλολογικὴ ἐπιδημία ἀρχαία, ὅσον
καὶ ἡ ἱατρικὴ συναδελφός τῆς. Ἡ ἀρτιστύτα-
τος Ἑταιρεία τοῦ Ἑλληνικοῦ Θεάτρου ἔδρασε
σχολήν, εἰς ἣν διδάσκειται κλισθητικὴ, ἱστορία
τοῦ θεάτρου, μιμική, ἀναλύονται ἀρχαῖα δρά-
ματα κλπ. Ὁ Σύνδεσμος τῶν θιατρικῶν, ἀνα-
διώσας, ἰδρύει καὶ αὐτὸς Δραματικὴν, ὅχι σχο-
λήν, ἀλλ' Ἀκαδημίαν, εἰς ἣν θὰ διδάσκουν ἡ
Κοτοπούλη, ἡ Κυδέλη, ὁ Φύρσι. Διεξήχθησαν
ἐκατέρωθεν διαξίριμοι κατηγοριῶν. Ὅτι οἱ
διδάσκοντες εἰς τὴν Δραματικὴν Ἀκαδημίαν εἶ-
ναι καταλληλότεροι τῶν λογίων—αὐτοσχεδίων
καθηγητῶν—τῆς ἄλλης σχολῆς, οὐδεμία ἀμφι-
βολία. Ἀλλὰ θὰ δώσουν αἱ σχολαὶ τὰ διατυμ-
πανιζόμενα ἀποτελέσματα; Ἄς μᾶς ἐπιτραπῇ,
ἔχοντας σκληρὰν πείραν, ν' ἀμφιβάλλωμεν. Καὶ
θὰ εἶναι λυπηρὸν ἂν ἀποτύχουν αἱ εὐγενεῖς ἄλ-
λως αὐτὰ προσπάθειαι, διότι τὸ Ἑλληνικὸν
Θέατρον ἔχει ἀπόλυτον ἀνάγκην νέων μορφω-
μένων ἡθοποιῶν, οἱ ὁποῖοι νὰ ἀντικαταστήσουν
τοὺς παλαιότερους, οἱ ὁποῖοι ὑπάρχουν εἰς τοὺς
φυσικοὺς νόμους τῆς κοπώσεως καὶ τῆς φθο-
ρᾶς. Ἀλλὰ πρέπει νὰ μᾶς δώσουν αἱ σχολαὶ
ὅχι ἀπλῶς νεωτέρως ἐκδόσεις, ἔστω καὶ βελ-
τιωμένας, ἀλλὰ νέας δυνάμεις. Καὶ ἡ μὲν μόρ-
φωσις θὰ δοθῇ διὰ τῶν σχολῶν ὁπωσδήποτε
ἀλλ' ὅταν λείπει ἡ ἰδιοφυΐα; Ὅθ' ἀνακαλύψουν
ἀφανῆ τάλαντα οἱ ἐθύνοντες τὰς σχολὰς καὶ ὅθ'
τὰ ἐγκλωπώσων στοργικῶς;

ΔΑΦΝΙΣ

«ΤΙ ΑΕΝ ΤΑ ΚΥΜΑΤΑ»

Ἐγὼ εἶμαι ταπεινὸς γεωγῶς
καὶ σπέρνω, σπέρνω μόνο
καὶ οὐτε ἓνα φύλλο εὐερισσά
γὰ μὲνα μίᾳ φορᾷ.
Ἄλλο δὲν ἐνοιῶσα σαυτὸ
τὸν κόσμον ἀπὸ τὸν πόνο,
γιατ' ἡ ζωὴ μου ἐπέγραψε
σάδι ἀκοπὴ σπορά.

Γιὰ σὲ καὶ γι' ἄλλους φύτρεψα
δάσος; δαρνῶν, μητέρα,
κεῖχα γιὰ μόνη δοξα μου
νόημα ἄλλον δοξαστής.
Μ' ἀπ' τὴ χαρὰ θὰ τρίζουνε
τὰ ὀστά μου νύχτα μέρα
στὴ γῇ σου, ἂν μὲ θυμᾶσαι σὺ
καὶ ὁ μέγας Θεοεπίτης!

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ